

Το Βελανίδι

Ψηφίζοντας στις 6 Μάη δεν περιμέναμε ότι απευθυνόμαστε σε κουφούς. Οι πολιτικοί μας βρίσκονται σε φάση άρνησης της πραγματικότητας. Θέτουν διλήμματα ενώ ήδη τα έχουμε απαντήσει. Έχουμε μιλήσει. Τι άλλο να τους πούμε; Μου θυμίζουν το σκιουράκι στο ICE AGE που κυνηγάει συνεχώς το βελανίδι, αλλά συνέχεια του ξεφεύγει. Ο κόσμος φώναζε, «επιτέλους έφυγαν από μπροστά μας». Ας μπουν νέα πρόσωπα, νέες πολιτικές, νέες δυνάμεις. Το μνημόνιο πέθανε. Ο λαός θέλει Αλλαγή. Επομένως η ετυμηγορία του λαού στις 6 Μάη ήταν «Θα στείλω κάποιον που να διαπραγματεύεται στις Βρυξέλλες». Δεν είναι ούτε κατά του Ευρώ ούτε υπέρ της Δραχμής. Ήταν υπέρ των πολιτικών που θα προωθήσουν τα συμφέροντα της Ελλάδας χωρίς ιδιοτέλειες, καιροσκοπισμούς και με σφρίγγος.

Ακριβώς το αντίθετο πρεσβεύουν τα κόμματα του κέντρου. Ν.Δ., ΠΑ.ΣΟ.Κ., Δημοκρατική Συμμαχία μοιάζουν όλο και πιο πολύ στην τελική τους επιδίωξη. Το ΛΑΟΣ προσπαθεί να κρατήσει τις δυνάμεις του, αλλά βλέπετε πώς ελκύει η μαύρη τρύπα του Κυβερνητικού φιλελευθερισμού; Το πολιτικό σχήμα παραμένει, φυσικά. Η Ελλάδα βρίσκεται στην Ευρώπη και ακολουθεί κοινωνικά και πολιτικά τα Ευρωπαϊκά ρεύματα. Στην άκρα Αριστερά ή Κομμουνισμός βρίσκεται το ΚΚΕ. Στην άκρα δεξιά βρίσκεται η Χρυσή Αυγή. Στο κέντρο βρίσκεται το ΠΑΣΟΚ όπως το ανακοινώνει και το πιστεύει ο Πρόεδρός του. Αριστερά είναι ο ΣΥΡΙΖΑ. Κεντροαριστερά βρίσκεται η ΔΗΜΑΡ. Κεντροδεξιά στο Φιλελευθερισμό βρίσκεται η Δημοκρατική Συμμαχία, η ΔΡΑΣΗ και η Δημιουργία, Ξανά. Κεντρικά Δεξιά βρίσκεται η ΝΔ και Κοινωνικά Δεξιά βρίσκεται το κόμμα Ανεξάρτητοι Έλληνες.

Τι συμβαίνει όταν οι ηγεσίες των κομμάτων αποκόπτονται από τη βάση, από τους ψηφοφόρους τους; Να μένουν στα κόμματά τους μόνο οι αξιωματούχοι και κάποιοι που πιστεύουν ότι ψηφίζοντας ένα πρόσωπο δεν προδίδουν την ιδεολογία τους. Το ΠΑΣΟΚ έπεσε στην παγίδα που έστησε ο ίδιος ο ιδρυτής του. Ενώ ξεκίνησε από αριστερά, επεκτάθηκε στους ψηφοφόρους του Κέντρου και έφτιαξε τη μεγάλη Δημοκρατική παράταξη. Με τα χρόνια το Δημοκρατική έγινε Φιλελεύθερη ή κυβερνητική Παράταξη. Επιμένω να σας τονίζω ότι το κέντρο είναι η μεγάλη μαύρη τρύπα, που φυσικά τη χρειάζονται όλα τα κόμματα για να κυβερνήσουν αλλά πρέπει να μην ξεχνάνε από πού προέρχονται. Ο Κώστας ο Καραμανλής ο νεότερος με το δόγμα του «Μεσαίου χώρου» πήρε δύο εκλογές. Αυτά για πολιτικές γεωγραφίες.

Τι γίνεται όμως με το μάθημα της Ιστορίας; Η άρχουσα τάξη (ΠΑΣΟΚ, ΝΔ, ΜΜΕ κλπ δυνάμεις) έπαιξαν το χαρτί της κινδυνολογίας. «Είμαστε σε πόλεμο». «Οδηγούμε έναν τιτανικό». «Θα έχουμε απώλειες». «Όλοι μαζί τα φάγαμε». «Πανστρατιά εναντίον της Τρόικα». Όλα αυτά λειτούργησαν. Πώς; Να θεωρούμε ότι η χώρα κινδυνεύει. Και αφού κινδυνεύει η χώρα ας πάρουμε τα όπλα. Να πολεμήσουμε βρε αδερφέ. Αλλά όταν πας σε έναν πόλεμο, δεν κοιτάς στις τσέπες σου πόσα Ευρώ έχεις, αν έχεις οικολογικές ανησυχίες ή αν γουστάρεις να κάνεις κανό. «Κοιτάς να επιβιώσεις». Να ζήσεις. Να στηριχθείς στο διάβολο για να γλιτώσεις. Αυτές οι ευγενικές σκέψεις δε συνάδουν με το κέντρο ή το φιλελευθερισμό αλλά με καθαρές και συγκεκριμένες ιδεολογίες. Ο Αρχηγός πρέπει να είναι ένας σκληρός και συνάμα σταθερός πολεμιστής. Να είναι αγενής, να νιώθει ότι κάθε του κίνηση θα έχει επίπτωση στο λαό του και πιστεύει σε ένα όραμα. Ένα στυλ τύπου «Τσιπβέλη», ας πούμε. Όπως δείχνουν τα ιστορικά γεγονότα ποτέ τέτοιος λαός δεν έχασε.

Στις 17 Ιουνίου ψηφίζουμε τον αρχηγό που θα πάει στις Βρυξέλλες για να αλλάξει το μνημόνιο. Άρα δεν πρέπει να είναι κάποιοι που το ψήφισαν, το έφτιαξαν, το υπέγραψαν. Και επειδή πολλοί παραλληλίζουν τη σημερινή εποχή με άλλες 3 εποχές (Το 1920 και τη μικρασιατική καταστροφή, το 1951 και την εξαφάνιση των

Κεντρώων κομμάτων και το 1981 και την άνοδο του Ανδρέα) έχω να πω τα εξής: Κάθε εποχή έχει τα δικά της χαρακτηριστικά. Τα συμπεράσματα των ιστορικών γεγονότων τα δεχόμαστε ως διδάγματα, όχι την επανάληψή τους ως κάτι μεταφυσικό. Ο Βενιζέλος το 1920, ενώ θα μπορούσε να αναβάλει τις εκλογές θέλησε να τις κάνει χωρίς καν να κάνει προεκλογική εκστρατεία. Ήδη ήμασταν στη Σμύρνη είχαμε απελευθερώσει άλλη μία Ελλάδα και ο Βενιζέλος (το πιο ιστορικό του λάθος) ζήτησε από «ψηλά» χωρίς να παλέψει, χωρίς κόμμα με αρχές, να ψηφιστεί από έναν ζαλισμένο και κατακουρασμένο λαό. Ο ίδιος ο Βενιζέλος παρόλο που ήταν μεγάλος ηγέτης, γνώριζε ότι η δύναμή του ήταν ο λαός του, το κόμμα του. Κάποια στιγμή στην παραζάλη της νίκης ξέχασε και τα δύο. Ο μεγάλος διχασμός - Βενιζελικοί Αντιβενιζελικοί- κέρδισε. Για 30 χρόνια.

Το 1951 μετά τον εμφύλιο στις πρώτες εκλογές ο Ελληνικός λαός πάλι με θυσίες από τον εμφύλιο, με κακουχίες έδωσε στο μεγαλύτερο κόμμα λιγότερο από 20% και διέσπειρε την ψήφο του δείχνοντας ότι δεν θέλει κανέναν από αυτούς που έκαναν τον πόλεμο. Τι έκανε όμως η πολιτική τάξη; Ενώθηκε δεξιά. Δημιουργήθηκε ένα μόρφωμα Δημοκρατικό - αλλά με τη σημερινή του έννοια Δεξιό - με όλους τους γνωστούς πολιτικούς τότε κεντρώους, φιλελεύθερους, δεξιούς, ακροδεξιούς για να κερδίσουν την Αριστερά μια αριστερά που άλλος ονειρευόταν τον Στάλιν, άλλος να πάρει εκδίκηση για τον εμφύλιο και άλλος τον Κορνήλιο Καστοριάδη. Τα επόμενα χρόνια κέρδισε η Δεξιά. Για 30 χρόνια.

Το 1981 ο Ανδρέας δημιούργησε τη μεγάλη Δημοκρατική παράταξη της Κεντροαριστεράς. Το κέντρο μετατοπίστηκε Αριστερά αντί για Δεξιά όπως το 1951. Ίσως πρέπει να γράφουμε 30 σελίδες για τη μεταπολίτευση όμως μία λέξη μπορούμε να πούμε στα σίγουρα. Τελείωσε.

Από τις 17 Ιουνίου ξεκινάει ένας ακόμα μεγάλος κύκλος. Ένας κύκλος μιας νέας γενιάς που θα επιλέξει που θα ρίξει το βάρος της διακυβέρνησης και φυσικά στο διαχρονικό ερώτημα «Ποια Ελλάδα θέλουμε»; Για 30 χρόνια. Δεν με ενδιαφέρει να πιάσω το βελανίδι του σκίουρου στο ICE AGE, αλλά να μπορώ να το φάω. Να μπορώ. Να είμαι σίγουρος για τις επιθυμίες μου. Το όραμα της γενιάς μου δεν είναι ούτε η Σμύρνη, ούτε η Σοβιετική Ένωση, ούτε οι Επιδοτήσεις να τις κάνω πισίνες. Το όραμα της γενιάς μου είναι να είμαι Έλληνας Ευρωπαίος, ίσος προς ίσο με κάθε άλλον Ευρωπαίο. Να δημιουργηθεί μία Ευρώπη της Εργασίας και των λαών. Να ξεφύγει η Ευρώπη από την ύφεση και την υστερία της λιτότητας. Η Ευρώπη να ξαναβρεί το γνήσιο, πρωταγωνιστικό ριζοσπαστικό δρόμο της Ανάπτυξης ανάμεσα στις Η.Π.Α. και στην Κίνα, στην Αμερική και στην Ασία. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο.

Ακης Χουζούρης